

ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΤΩΡΑ
19/05/2020,
15:00

Κορωνοϊός - Δείτε στο protothema.gr: Κρούσματα και θάνατοι σε όλο τον κόσμο

Blogs

BLOGS: Αναστασία Νικολαΐδου · Τάκης Σπηλιοπουλος · Αλέξανδρος Κασιμάτης · Δημήτρης Δανίκας · Γιάννης Μακρυγιάννης ..!

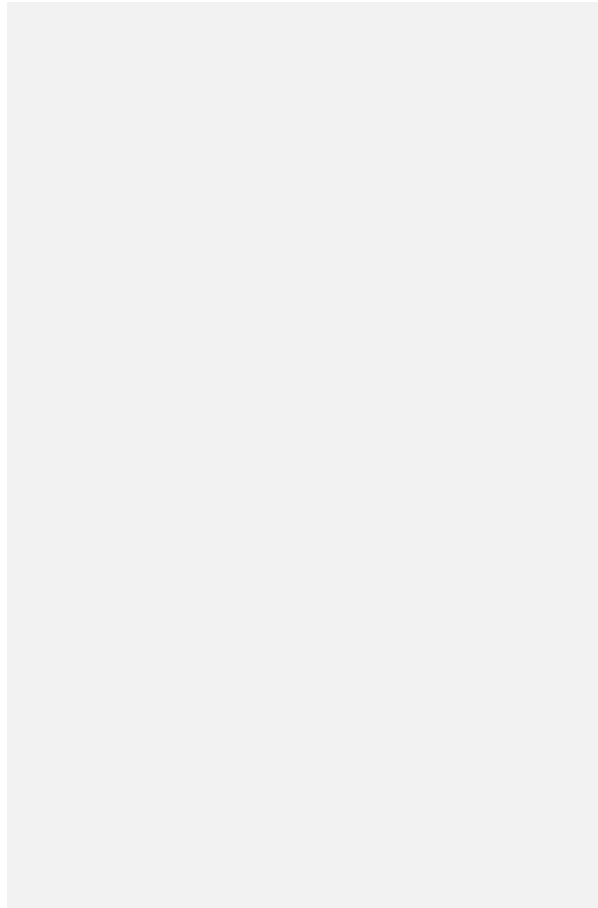

Κόκκινα δάνεια και ξένα funds: Μύθοι και αλήθειες

Αργυριάδης Αργύρης

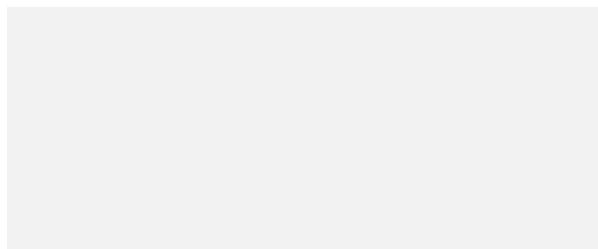

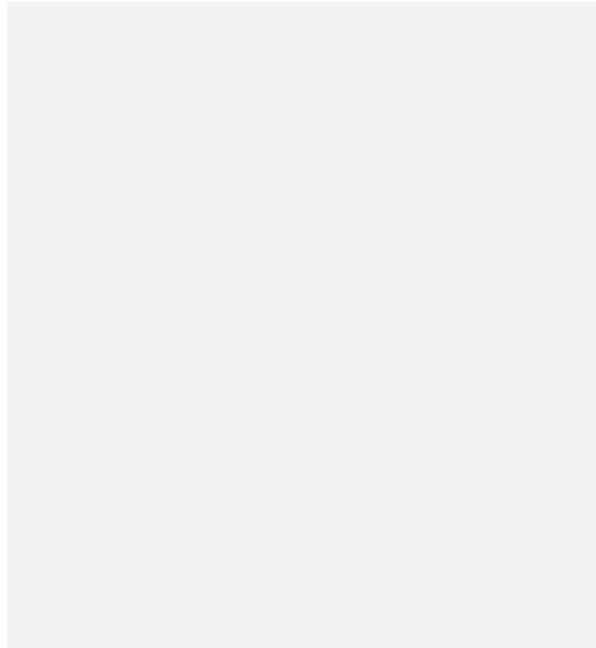
Το ζήτημα της διαχείρισης των κόκκινων δανείων αποδεικνύεται κομβικό στην προσπάθεια της χώρας να χαράξει αναπτυξιακή πορεία.

Για ποιον λόγο; Διότι το ύψος των ληξιπρόθεσμων δανείων αγγίζει τη στρατόσφαιρα και καμία τράπεζα δεν μπορεί να καλύψει τις σχετικές απώλειες, καθόσον οι σχετικές προβλέψεις περιορίζονται στο 40% περίπου του ανωτέρω ποσού. Τι μας νοιάζουν οι τράπεζες; Προφανώς μας νοιάζουν διότι για να μην καταρρεύσει το σύστημα της «πίστης» θα κληθούμε πάλι να καταβάλουμε τον οβολό μας όλοι οι φορολογούμενοι. Αυτά είναι λίγο πολύ γνωστά και σε μεγάλο βαθμό τα βιώσαμε όλοι μας τα τελευταία χρόνια. Αντιθέτως, η φιλολογία που αναπτύσσεται για την αντιμετώπιση του προβλήματος σε σχέση με την πώληση των μη εξυπηρετούμενων δανείων συχνά συγχέει την πραγματικότητα με τον μύθο.

Μύθος πρώτος: «Θα έρθουν μαύρα κοράκια με νύχια γαμψά να πάρουν τις περιουσίες μας» (ως γνωστόν, είμαστε το καλύτερο -φευ!- οικόπεδο της υφηλίου). Προφανώς, η ανωτέρω θέση που διατυπώνεται από «φιλολαϊκούς» ρήτορες εκλαμβάνει τις σημερινές πιστώτριες τράπεζες ως κάτι ανάμεσα στη Μητέρα Τερέζα και τον Ρομπέν των Δασών. Οσοι επιδίδονται στην ανωτέρω μπαρουφολογία παραγνωρίζουν ότι κάθε πιστωτής χρησιμοποιεί όλα τα μέσα αναγκαστικής εκτέλεσης που του παρέχει ο νόμος για να εισπράξει την απαίτησή του. Ο,τι κάνει, λοιπόν, σήμερα μια τράπεζα θα κάνει αύριο ένα fund και τούμπαλιν.

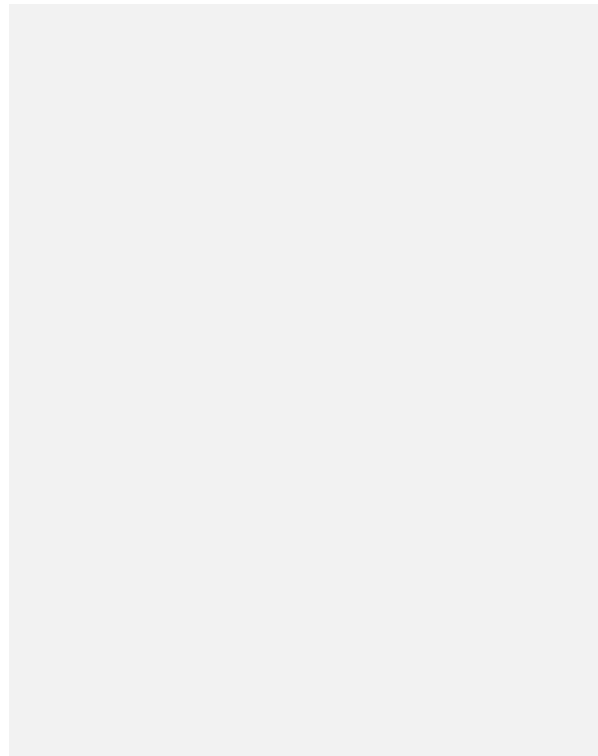

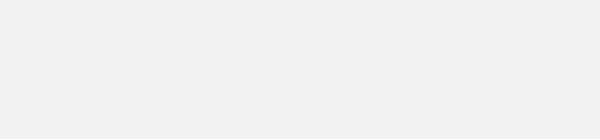
Μύθος δεύτερος: «Η ιστορία της μεταβίβασης δανείων είναι εφεύρημα των δανειστών μας δίχως να ρωτούν τον οφειλέτη». Λίγοι γνωρίζουν ότι σχετικό νομικό πλαίσιο υπάρχει στη χώρα μας από το 1923 (ενεχυρική εκχώρηση απαιτήσεων), γενικεύτηκε το 1990 (συμβάσεις factoring), ενώ είναι ήδη διαδεδομένο εργαλείο για τις ελληνικές τράπεζες (εκχώρηση απαιτήσεων σε εταιρείες ειδικού σκοπού δυνάμει του Ν.3156/2003 και συμβάσεις χρηματοοικονομικής ασφάλειας με τον Ν.3301/2004). Σε όλες τις ανωτέρω περιπτώσεις για τη μεταβίβαση της απαίτησης αρκεί η συμφωνία παλαιού και νέου δανειστή χωρίς τη σύμπραξη του οφειλέτη. Συνεπώς, ο νέος θεσμός δεν αποτελεί καινοτομία στο συγκεκριμένο ζήτημα.

Μύθος τρίτος: «Δεν έχουν ανάγκη οι τράπεζες τα funds. Μπορούν και μόνες τους».

υπολογιστούν τα ανοίγματα ενός πιστωτικού ιδρύματος, επί των οποίων υπολογίζονται οι κεφαλαιακές απαιτήσεις προς κάλυψη του πιστωτικού κινδύνου. Η γενίκευση των καθυστερούμενων πιστώσεων

υπερβαίνει τη δυνατότητα αντιμετώπισής τους με τα συνήθη μέσα (απορρόφηση από την κερδοφορία, αυξημένες προβλέψεις, σύναψη αντιστάθμισης κινδύνου, αναγκαστική εκτέλεση, ενεργητική διαχείριση κ.λπ.). Συνεπώς, απαιτείται η μεταβίβαση μέρους των χορηγηθεισών πιστώσεων ως μέσου εξυγίανσης των χαρτοφυλακίων των τραπεζών, απομόχλευσης των ισολογισμών τους, βελτίωσης της κεφαλαιακής τους θέσης και ενίσχυσης της ρευστότητάς τους.

Αλήθεια πρώτη: Η νομική κατάσταση του οφειλέτη δεν αλλάζει. Υπό προϋποθέσεις μπορεί να αλλάξει και προς όφελός του. Τόσο με τους παλαιότερους νόμους όσο και με τον κακότεχνο Ν.4354/2015 που δημιουργεί μια «δευτερογενή αγορά κόκκινων δανείων», η μεταβίβαση των τελευταίων δεν μεταβάλλει την έννομη θέση του οφειλέτη. Συνεπώς, έχει όσες υποχρεώσεις είχε έναντι του μεταβιβάζοντος και μπορεί να αντιτάξει έναντι του αποκτώντος όσες ενστάσεις είχε κατά τον χρόνο της μεταβίβασης.

Αλήθεια δεύτερη: Αν πράγματι λειτουργήσει η αγορά των κόκκινων δανείων, πέραν των νέων θέσεων εργασίας που θα προσφέρει, μπορεί να βοηθήσει διττά τράπεζες και οφειλέτες.

Οι πρώτες θα ενισχύσουν άμεσα τη ρευστότητά τους και δεν θα επιβαρυνθούν τα έξοδα μιας μακροχρόνιας αναγκαστικής εκτέλεσης, ενώ οι δεύτεροι θα μπορούν να εξοφλήσουν ή να ρυθμίσουν την οφειλή τους σε ποσό μικρότερο της αρχικής (έμμεσο κούρεμα), καθόσον τα δάνεια θα πωληθούν σε μικρότερες τιμές από την ονομαστική αξία. Εύλογα θα ρωτήσει κάποιος για ποιον λόγο δεν μπορούν να κάνουν το ίδιο και οι τράπεζες.

Πέραν των ζητημάτων ρευστότητας που αναλύθηκαν ανωτέρω, δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε την αδυναμία ή αβελτηρία τραπεζικών στελεχών να αντιμετωπίσουν ένα πρωτόγνωρο πρόβλημα που απέκτησε πρωτόφαντα μαζικά χαρακτηριστικά. Σε κάθε περίπτωση, εάν μπορούσαν, θα το είχαν κάνει προτού «πτωχεύσουν» οι ίδιες οι τράπεζες και ανακεφαλαιοποιηθούν. Τώρα είναι αργά...